

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 stycznia 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z urzędu ponownie ustalił wysokość emerytury E. P. od dnia 5 marca 2014 r. tj. od dnia, od którego mogła być podjęta wypłata tej emerytury, podjął jej wypłatę od dnia 5 marca 2014 r. i wypłacił jej wyrównanie za okres od dnia 5 marca 2014 r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że podstawa obliczenia emerytury nie podlegała pomniejszeniu o kwoty pobranych wcześniejszych emerytur i wyniosła 690 675,24 zł (142 731,14 zł + 547 944,10 zł). Wysokość emerytury od 5 marca 2014 r. wyniosła 2 737,52 zł. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że przy ustalaniu wysokości świadczenia uwzględnił wszystkie zmiany jakie miały miejsce od dnia jej przyznania do dnia 31 grudnia 2020 r., w tym zmiany wynikające z waloryzacji, jakimi emerytura była objęta oraz zmiany wynikające z załatwienia zgłaszanych wniosków.

Poinformował, że wysokość emerytury od 1 stycznia 2021 r. wyniosła 3 063,16 zł oraz że emerytura ustalona niniejszą decyzją jest świadczeniem korzystniejszym od dotychczas pobieranej wcześniejszej emerytury przyznanej decyzją z dnia 19 listopada 2008 r. wobec czego Zakład Ubezpieczeń Społecznych podjął jej wypłatę od dnia 5 marca 2014 r.

Organ rentowy zaznaczył, że na poczet należności od 5 marca 2014 r. do 31 stycznia 2021 r. w kwocie 236 346,93 zł zaliczył kwotę 230 997,52 zł z tytułu wypłaconej emerytury.

/decyzja k.41 – 43 plik I akt ZUS/

W dniu 19 lutego 2021 r. E. P. złożyła odwołanie od powyższej decyzji, zarzucając jej naruszenie art.2 , art.32 oraz art.67 ust.1 Konstytucji RP poprzez taką interpretację art.194j ust. 2 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS , która prowadzi do zróżnicowania zasad ustalania wysokości emerytury ubezpieczonych , którzy zgłosili wnioski o ustalenie prawa do emerytury przed wejściem w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o FUS o ubezpieczonych , którzy wnioski złożyli po jej wejściu w życie , co pozostaje niezgodne z zasadą równości w zakresie zabezpieczenia społecznego. Ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury z powszechnego systemu emerytalnego w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego przy uwzględnieniu waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie oraz waloryzacji kapitału początkowego do dnia 12 stycznia 2021 r. oraz przyjęciu średniego dalszego trwania życia zgodnie z tabelą obowiązującą w dniu ustalania świadczenia tj. 12 stycznia 2021 r./odwołanie k.3 – 12/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. /odpowiedź na odwołanie k.15 – 16/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. P. urodziła się (...) /okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 19 listopada 2008 r. , znak E (...) , Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał E. P. , na podstawie art. 29 ustawy emerytalnej, wcześniejszą emeryturę od dnia 5 listopada 2008 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 122,59 % . /decyzja k.65 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 28 marca 2014 r., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 18 marca 2014 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał ubezpieczonej emeryturę po osiągnięciu wieku emerytalnego, której wysokość obliczono z zastosowaniem art. 25 ust 1 b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), czyli podstawę emerytury pomniejszono o sumę kwot pobranych emerytur. Do ustalenia wartości świadczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął: kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji o wartości 142 731,14 zł , kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego o wartości 547 944,10 zł , sumę kwot pobranych emerytur o wartości 128 218,90 zł , średnie dalsze trwanie życia tj. 252,30 miesięcy. Kwota świadczenia wyniosła 2 229,32 zł [(142 731,14 + 547 944,10) - 128

218,90 / 252,30]. Wypłata emerytury została zawieszona, gdyż korzystniejszym świadczeniem była dotychczasowa emerytura. /decyzja k.29 - 31 plik I akt ZUS/

Do ustalenia wartości świadczenia należnego wnioskodawczyni przyjęta być powinna:

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji o wartości 142 731,14 zł ,
- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego o wartości 547 944,10 zł,
- suma kwot pobranych emerytur o wartości 128 218,90 zł ,
- średnie dalsze trwanie życia tj. 252,30 miesięcy.

Podstawa obliczenia emerytury wyni 690 675,24 zł (142 731,14 zł + 547 944,10 zł), a wysokość emerytury na dzień 5 marca 2014 r. wyniosła 2 737,52 zł.

/pismna podstawowa opinia biegłego z zakresu księgowości k.42 – 46/

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy, a także w załączonych aktach emerytalnych wnioskodawczyni oraz w oparciu o opinię biegłego z zakresu księgowości, pomijając jednak wnioski zawarte w uzupełniającej opinii biegłego.

Powołany przez Sąd biegły miał za zadanie wyliczyć wysokość emerytury przysługującej wnioskodawczyni z powszechnego wieku emerytalnego przypadającej na podstawie obowiązujących przepisów (opinia podstawowa) oraz na dzień 12 stycznia 2021 r. tj. z uwzględnieniem średniego dalszego życia obowiązującego na dzień 12 stycznia 2021 r. (opinia uzupełniająca).

Po zapoznaniu się z aktami sprawy biegły prawidłowo ustalił, że wysokość emerytury ubezpieczonej na dzień 5 marca 2014 r. z uwzględnieniem składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji , kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego o wartości , sumy kwot pobranych emerytur oraz średniego dalszego trwanie życia tj. 252,30 miesięcy wyniosła 2 737,52 zł. Jednakże nie do zaakceptowania są wnioski biegłego odnośnie wskaźnika dotyczącego średniego dalszego trwanie życia na dzień 12 stycznia 2021 r. i jego określenia na poziomie 250,20 miesięcy. Tego rodzaju konkluzja stoi w sprzeczności z przepisami prawa, a konkretnie art. 194j pkt 3 ustawy emerytalnej. Nie ma zatem uzasadnionych podstaw, aby przeliczenie emerytury skarżącej w wieku powszechnym mogło nastąpić z zastosowaniem właśnie takiego jak wskazał biegły wskaźnika dalszego średniego trwania życia. Stąd też zdaniem sądu poczyniona w powyższym zakresie opinia biegłego nie mogła się ostać.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przechodząc do oceny merytorycznej zasadności odwołania, Sąd Okręgowy zważył, że zgodnie z art. 194i ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2022.0.504) do ustalenia podstawy obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ubezpieczonego urodzonego w (...) r., nie stosuje się przepisu art. 25 ust. 1 b, jeżeli wniosek o przyznanie tej emerytury zgłosił w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. poz. 1222), pod warunkiem, że prawo do emerytury przed osiągnięciem wieku emerytalnego ma ustalone na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r.

Z kolei, stosownie do treści art. 194j ust. 1 ustawy emerytalnej, kwotę emerytury przyznanej na podstawie art. 24 ubezpieczonemu urodzonemu w (...) r., który wcześniej pobierał emeryturę, wymienioną w art. 25 ust. 1b, na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r., ustala się ponownie od podstawy ustalonej z zastosowaniem art. 194i. Przeliczeniu podlega podstawa obliczenia emerytury przyjęta w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury (art. 194j ust. 2 ustawy emerytalnej). Do ustalenia nowej kwoty emerytury przyjmuje się średnie dalsze trwanie życia przyjęte

w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury, a następnie uwzględnia się kolejne zmiany wysokości świadczenia (art. 194j ust. 3 ustawy emerytalnej). Emerytura w ponownie ustalonej wysokości przysługuje od dnia, od którego podjęto wypłatę emerytury przyznanej na podstawie art. 24, a w przypadku gdy prawo do tej emerytury było zawieszane - od dnia, od którego mogłaby być podjęta jej wypłata (art. 194j ust. 4 ustawy emerytalnej). Jeżeli ponownie ustalona wysokość emerytury przyznanej na podstawie art. 24 jest wyższa od wypłacanej dotychczas, emerytowi wypłaca się wyrównanie. Kwotę wyrównania stanowi różnica między sumą kwot emerytur, jakie przysługiwałyby w okresie od dnia, o którym mowa w ust. 4, do dnia wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, z uwzględnieniem ich waloryzacji, a sumą kwot wypłaconych w tym okresie (art. 194j ust. 5 ustawy emerytalnej).

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni wniosła odwołanie od decyzji ZUS z dnia 12 stycznia 2021 r. zarzucając jej rażące naruszenie przez organ rentowy art. 194 j ust 2 i 3 która jej zdaniem prowadziła do zróżnicowania zasad ustalania wysokości emerytury ubezpieczonych, którzy zgłosili wnioski o ustalenie prawa do emerytury przed wejściem w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o FUS o ubezpieczonych, którzy wnioski złożyli po jej wejściu w życie i pozostaje niezgodne z zasadą równości w zakresie zabezpieczenia społecznego.

Zdaniem Sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę tego rodzaju powyższa argumentacja wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy przypomnieć, że wnioskodawczyni złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury powszechnej w dniu 18 marca 2014 r. Wniosek ten nie został przez nią cofnięty, przed uprawomocnieniem decyzji o przyznaniu wnioskodawczyni emerytury powszechnej od dnia 5 marca 2014 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego, a zatem wywołał on nieodwracalne skutki prawne.

Ponadto należy podkreślić, że przepis art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej nie został usunięty z porządku prawnego wobec wszystkich ubezpieczonych, a jedynie wobec osób z rocznika 1953. Do pozostałych ubezpieczonych ma on nadal zastosowanie.

Brak tym samym podstaw do przyjęcia, że wnioskodawczyni została nierówno potraktowana w zakresie prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego. Wręcz przeciwnie, art. 194j ustawy emerytalnej, wprowadził dla ubezpieczonych z rocznika 1953 wyjątek, w stosunku dla pozostałych ubezpieczonych, w postaci korzystniejszej regulacji, polegającej na wyeliminowaniu przy ustalaniu wysokości emerytury art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej.

Wnioskodawczyni podjęła samodzielnie decyzję, składając wniosek emerytalny w dniu 18 marca 2014 r. co do daty przejścia na emeryturę. Data przejścia na emeryturę decyduje o tym w jaki sposób obliczana jest wysokość świadczenia.

W realiach niniejszej sprawy na mocy zaskarżonej decyzji z 12 stycznia 2021 r., na podstawie art. 194j ustawy emerytalnej - z urzędu - w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019r. wydanym w sprawie P 20/16 ponownie ustalono dla ubezpieczonej wysokość emerytury przyznanej na podstawie art. 24 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS od 5 marca 2014 r., od dnia, od którego podjęta byłaby wypłata emerytury, bez dokonywania pomniejszeń o kwoty pobranych wcześniej emerytur. Wysokość emerytury nabytej wraz z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego w zaskarżonej decyzji z 12 stycznia 2021 r. określono zatem zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 26 powołanej ustawy emerytalnej, z pominięciem art. 25 ust 1 b tej ustawy, czyli podstawy emerytury nie pomniejszono o sumę kwot pobranych emerytur.

Stosownie bowiem do treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. w sprawie P 20/16 przepis art. 25 ust. 1 b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r. w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK-A 2019/11).

W dniu 10 lipca 2020 r. weszła w życie ustawa z 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1222; dalej także jako ustawa zmieniająca). Ustawa ta dostosowała przepisy do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r., P 20/16, wprowadzając możliwość obliczenia wysokości emerytury powszechnej bez pomniejszania podstawy jej obliczenia.

Ustawa zmieniająca w art. 1 dodała do ustawy emerytalnej art. 194i, na mocy którego osoby urodzone w (...) r., pobierające wcześniejszą emeryturę przyznaną przed 2013 r., mogą obecnie przejść na emeryturę powszechną bez pomniejszania podstawy jej obliczenia o kwoty wypłaconej dotychczas wcześniejszej emerytury. Natomiast osobom, które przeszły już z wcześniejszej emerytury na emeryturę powszechną świadczenie to zostanie przeliczone o czym z kolei stanowi przepis art. 194j ustawy emerytalnej.

Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że sytuacja prawna ubezpieczonej z rocznika 1953 jest odmienna od sytuacji ubezpieczonych z rocznika 1953, którzy wniosek o emeryturę złożyli zgodnie z art. 194 i ustawy emerytalnej w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1222). Inna jest bowiem data przejścia na emeryturę tych osób, co ma wpływ na sposób obliczenia świadczenia. Każdy bowiem z ubezpieczonych z rocznika 1953 r. miał prawo do samodzielnego podjęcia decyzji o tym, w jakiej dacie przejdzie na emeryturę.

Dodatkowo należy zauważyć, że prawo do zabezpieczenia społecznego zostało ustalone w najwyższym hierarchicznie aktem jakim w porządku krajowym jest Konstytucja RP.

W myśl art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego. Zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa. Tym samym, z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP nie da się wyprowadzić konstytucyjnego prawa do konkretnej postaci świadczenia społecznego, a podstawą ewentualnych roszczeń osób ubiegających się o rentę, emeryturę czy inną formę zabezpieczenia społecznego mogą być przepisy ustaw (ewentualnie rozporządzeń wykonawczych wydanych w granicach upoważnienia ustawowego), regulujące szczegółowo te kwestie (tak Sąd Najwyższy - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w postanowieniu z 24.01.2019 r., I UK 4/18, L.).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że zaskarżoną decyzją z 12 stycznia 2021 r. przeliczono świadczenie wnioskodawczyni z poszanowaniem w/w zasad czyli bez pomniejszenia podstawy emerytury wnioskodawczyni o sumę kwot pobranych emerytur.

Wysokość emerytury ponownie ustalono zaskarżoną decyzją z 12 stycznia 2021 r. podstawa obliczenia emerytury wyniosła 690 675,24 zł i stanowiła sumę kwoty składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji - 142 731,14 zł i kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego - 547 944,10 zł. Wysokość emerytury od 5 marca 2014 r. wyniosła 2 737,52 zł. Powyższe znajduje odzwierciedlenie również w podstawowej pisemnej opinii biegłego z zakresu księgowości, który wskazał, że wysokość emerytury na dzień 5 marca 2014 r. wyniosła 2 737,52 zł i świadczenie to okazało się korzystniejsze od dotychczas pobieranej emerytury wcześniejszej przyznanej decyzją z dnia 19 listopada 2008 r.

W ocenie Sądu odwołanie jest pozbawione uzasadnionych argumentów. Zarówno bowiem w doktrynie, jak i judykaturze podkreśla się odrębność instytucji nabycia prawa do świadczenia od jego wypłaty. Zgodnie z art. 100 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Ponadto Sąd Okręgowy zważył, że Sąd Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w postanowieniu z 21 października 2020 r., I UK 377/19, przyjął, że rozpoznanie wniosku o ustalenie prawa do emerytury wymaga - o ile przepisy prawa nie stanowią inaczej - potwierdzenia tego prawa oraz jego wysokości według stanu prawnego obowiązującego w dniu złożenia wniosku.

Okoliczność, że wypłata emerytury powszechnej została zawieszona z uwagi na to, że była świadczeniem mniej korzystnym od pobieranej emerytury wcześniejszej, nie oznacza, że ubezpieczona nie zrealizowała prawa do emerytury powszechnej.

Obecnie obowiązujący przepis art. 194j ustawy emerytalnej pozwala przy ustaleniu wysokości emerytury powszechnej wnioskodawczyni jedynie na pominięcie przy obliczeniu niekonstytucyjnego wobec niej art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, czyli nie pomniejszanie podstawy wymiaru emerytury o sumę kwot pobranych wcześniej emerytur. Wszystkie pozostałe składniki stanowiące podstawę obliczenia emerytury powszechnej wynikają z decyzji z dnia 28 marca 2014 r., a dotyczy to: składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji, zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz średniego dalszego trwania życia. Odnośnie wskaźnika jakim jest średnie dalsze trwanie życia podnieść należy za ZUS, iż do ustalenia nowej kwoty emerytury przyjmuje się średnie dalsze trwanie życia przyjęte w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury, a następnie uwzględnia się kolejne zmiany wysokości świadczenia. Nie sposób zatem możliwym było przyjęcie za biegłą, iż do ustalenia wysokości emerytury skarżącej przyjęto wskaźnik średniego dalszego trwania życia – 250,20 miesięcy.

Sąd zważył w szczególności, że emerytura, ustalana według zreformowanych zasad dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury, ustalonej w sposób określony w art. 25 Ustawy, przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi, w jakim ubezpieczony przechodzi na emeryturę z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 (art. 26 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach (art. 26 ust. 2 ustawy emerytalnej).

Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (art. 26 ust. 3 ustawy emerytalnej).

Zgodnie zaś z treścią art. 26 ust. 4 ustawy emerytalnej, Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2 .

Należy też wskazać, że przepisami art. 1 pkt 1 lit a) i b) ustawy z 5.03.2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r., poz. 552) wprowadzono zmiany w art. 26 ustawy emerytalnej w wyniku, których nadano nowe brzmienie ustępowi 5 art. 26 powołanej ustawy oraz dodano do art. 26 nowy ustęp 6.

Znowelizowany przepis ust. 5 art. 26 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym od 1.05.2015r. stanowi, że tablice, o których mowa w ust. 4 są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do 31 marca następnego roku kalendarzowego, z uwzględnieniem ust. 6.

Z kolei zgodnie z treścią przepisu ust. 6 art. 26 ustawy w brzmieniu obowiązującym od 1 maja 2015r. do 30 września 2017r. ustawodawca zdecydował, że jeżeli jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego, do ustalenia wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 stosuje się tablice trwania życia obowiązujące w dniu, w którym ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny, o którym mowa w art. 24 ust. 1a i 1b oraz art. 27 ust. 2 i 3.

Natomiast art. 26 ust. 6 ustawy w brzmieniu obowiązującym od 1 października 2017 r. stanowi, że „jeżeli jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego, do ustalenia wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 stosuje się tablice trwania życia obowiązujące w dniu, w którym ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn”.

Tym samym, w dokonanej zaskarżoną decyzją z dnia 12 stycznia 2021 r., przeliczeniu świadczenia wnioskodawczyni, nie sposób dopatrzeć się jakichkolwiek nieprawidłowości, skoro ZUS, zgodnie z art. 194j ustawy emerytalnej, z urzędu, ponownie ustalił odwołującej wysokość emerytury powszechnej od dnia 5 marca 2014 r., tj. od dnia, od którego podjęta byłaby wypłata tej emerytury. Samo zaś subiektywne przekonanie wnioskodawczyni, że kwota wyliczonej emerytury

jest za niska , w sytuacji braku przedstawienia przez nią konkretnych błędów organu rentowego , nie może skutkować zmianą zaskarżonej decyzji. W tym stanie rzeczy zaskarżona decyzja ZUS z dnia 12 stycznia 2021 r. jest prawidłowa.

Mając na względzie wskazane okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako niezasadne.

S.B.